

Uroš Topić, dijak tretjega letnika novomeške gimnazije, je nedavno dočkal izid svojega knjižnega prvenca. Vendar ne kakšne knjižice mladostniških prebliskov, temveč 424 strani dolgega romana Emma Storm – Bratovščina Culis. Mnogi pravijo, da gre za slovenskega Harryja Potterja, toda Uroš je z zgodbo, v kateri imajo sicer pomembno vlogo vilinci, želel prikazati predvsem bogato slovensko zgodovino in ustvarjalnost, iz katerih bi se morali učiti. Daleč od običajnega najstniškega pogleda. Ampak saj Uroš, ki skoraj pozabi naštet katerega od svojih talentov, tako ali tako ni čisto običajen najstnik.

Tekst: SIMONA FURLAN
Foto: ANDREJ KRIŽ

Uroš Topić, ne čisto običajen najstnik

Harry Potter po dolenjsko

Uroš je fant, ki veliko stvari vidi in doživlja nekoliko drugače kot večina njegovih vrstnikov. In hkrati je fant z nešteti talenti, ki jih želi čim bolj izkoristiti. »Mama je vedno poudarjala, naj sledim svojim sanjam, saj bom samo tako srečen in uspešen.« je ena od pomembnih reči, ki mi jih je zaupal o sebi.

Lekcija iz sveta vilincev. Knjigo je začel pisati pri trinajstih, takrat je dogajanje postavil v Miami, še sam ne ve, zakaj. Dvesto strani je takrat napisal v pičlem tednu, a to ni bilo tisto pravo. Zgodba, pisana je v prvi osebi, je zaživela šele potem, ko je dogajanje preselil v Slovenijo. Junakinja zgodbe je 18-letnica, ki se mora z mamo iz Ljubljane preseliti na obrobje Novega mesta. Ni ji prav, niti najmanj, ampak potem sreča vilinca in odpre se ji neki povsem nov svet. Poln modrosti, mističen in bogat. V Bratovščini Culis imajo odločilno

vlogo mojstrsko oblikovane in izdelane steklene jagode oziroma kroglice, poleg situl najpomembnejša najdba iz obdobja halštatske kulture (starejša železna doba) na Dolenjskem. Kroglice so simbol prestiža in blagostanja, ki je takrat očitno vladalo na tem območju. Nikjer v Evropi namreč niso našli toliko teh kroglic, pravega čudeža glede na takratno tehniko oziroma znanje, vsaj kolikor za zdaj vemo o tem. Uroš jih je zato v romanu zavel v plašč mističnosti, tistega, kar se je dogajalo nekoč, pravljice pa ga tako ali tako zanimajo od nekdaj.

Bral pa kljub temu dolgo ni prav rad, pravi. Dokler pri trinajstih ni vzel v roke zadnjega dela Harryja Potterja, da vendarle vidi, za kaj gre pri tem, in nato seveda navdušeno prebral še tudi vse druge dele. Takšne knjige, polne domišljije, ga še vedno najbolj privlačijo, ampak tudi Ana Karenina, ki jo je prebral poleti, mu je všeč.

Razgibana zaloga talentov. Pisanje – če bo šlo pri bralcih Bratovščini Culis dobro, bo Emma Storm dobila še kakšno nadaljevanje – pa je le eden od njegovih talentov. Uroš odlično riše, portreti, ki mi jih je pokazal, zares naredijo močan vtis. Osem let je hodil v glasbeno šolo in se učil igranja klavirja. Veliko je nastopal, je povedal, ampak klavir zdaj igra le še za dušo. S fotografiranjem je podobno, nekoč je sicer tudi zmagal na nekem natečaju, ampak dlje od tega ga niti ne vleče. Razen, se ve, za dušo.

Privlači ga oblikovanje, naredil je tudi sprejemne izpite za srednjo oblikovalsko šolo, na primer, ampak se nato raje vpisal na gimnazijo, da si pusti še nekaj časa, preden se zares odloči. Rad ima modo, vendar ne modnih revij, teh ne spremlja, temveč modo s stališča oblikovanja in izdelovanja oblačil. Tudi pri tem ga vlečejo vzori iz preteklosti, najbolj ceni Coco Chanel, njene čiste linije in preprosto učinkovitost. Ker v trgovinah težko dobi, kar bi rad nosil, si oblačila šiva kar sam. No, zdaj ima za to manj časa. Gimnazija vendarle zahteva ne-

Igranje klavirja pred občinstvom ga ne privlači več.

kaj učenja, pa tudi marsikaj drugega postori tam. Urejanje šolskega glasila, organizacija prireditev in proslav ... Z nastopanjem ni imel nikoli težav, pravi, ampak bolj ga zanima organizacija. Pri tem ima rad spektakel, šov, ogenj, akrobatiko.

Odpuščanje zanj ni le film. Kultura na dolgočasen način ni po Uroševem okusu. Hkrati pa tudi Uroš ni po okusu vseh. Da je malce drugačen, ve. Včasih pa tudi občuti. V osnovni šoli je bilo s tem precej huje, bolj neposredno in pogosteje kot zdaj, pripoveduje zrelo in mirno. Ne obremenjuje se s tistimi, ki se obregajo vanj. Potrata moje energije, pravi. Nasilje med vrstniki je bila tudi tema krat-

kega filma Odpuščanje, ki ga je lani z dvema prijateljicama posnel za natečaj ameriške ambasade in organizacije za ZN v Ljubljani. Tema je bil mir, ampak ne le mir, ki pomeni čas brez vojne, temveč mir, ko je človek lahko tisto, kar je, ne da bi ga kdo sodil in obsojal zgolj na podlagi videza, na primer. Aja, film je zmagal na natečaju, mi je Uroš povedal tako bolj mimogrede.

Na zalogi ima še veliko sanj.

Ne hvali se, je pa samozavesten. Pa ambiciozen v tem, da ne zapravlja svojih talentov. Tudi tekmovalnosti, ki jo je nekoč čutil, se je zato otrešel, se potegnil v ozadje in ga bolj kot primerjanje z drugimi zanima, koliko je zadovoljen sam s sabo. Študij na kakšni prestižni univerzi na tujem ga ne privlači, čisto zadovoljen bo z Ljubljano, le za smer študija se še ni povsem odločil. Bo pa najbrž tako ali drugače povezan z oblikovanjem.

Navdihuje ga pogled na človekovo ustvarjalnost v zgodovini, če bi ljudje o njej več vedeli in jo bolj spoštovali, bi bilo v sedanosti marsikaj drugače.

Uroševi portreti kažejo njegovo zrelost in pronicljivost.

Za vzor, tudi zato v Bratovščini Culis vlada matriarhat, všeč so mu močne in vplivne ženske, J. K. Rowling, Oprah Winfrey, Ellen DeGeneres. Ženske, ki se niso prestrašile in ustavile pred ovirami, temveč so jih premagale in spremenile s svojim talentom.

Uroš pravzaprav počne nekaj podobnega. Njegov roman, na primer, so v branje dobile menda vse slovenske založbe. Vsaj tiste, ki so v telefonskem imeniku. Ni jih zanimalo, vendar ni odnehal in nazadnje mu je uspelo. Zato, ker je sledil svojim sanjam in se ni ustrašil ovir.

Pri sedemnajstih jih ima Uroš, sanj in talentov, še veliko na zalogi. Kaj bo z njimi, se bo še naprej odločal od trenutka do trenutka. Pomembno je, da jih ne zapravi, pravi. Če bi pa po naključju ob tem prišla še slava, no, se je pa tudi ne bi branil. ■